

[Ministeren for skatter og afgifter]

en beskattet gevinst, og skal man også beskatte kursgevinster ved aktier, sker der her en dobbeltbeskatning, og det, vi ønsker at ophæve i øvrigt ved aktieselskaber, er netop dobbeltbeskatning. Allerede af den grund bør de undergives en forskellig behandling.

Fru Bente Juncker siger, der er asymmetri i lovforslaget. (*Bente Juncker*: Nej!). Nej, siger fru Bente Juncker. Fru Bente Juncker siger ikke, at der er asymmetri i lovforslaget. (*Munterhed*). Det er ikke rigtigt, for der er faktisk en asymmetri i lovforslaget, men det er lavet bevidst, for hvis vi ikke havde lavet den asymmetri, ville loven ikke kunne tjene sit formål, nemlig at modvirke skattetænkning.

Der var én ting, jeg ikke rigtig forstod, og det var, at man skal holde styr på anskaffelsesprisen. Ja, det skal man nok, men det skal man kun gøre, hvis man er spekulant, altså hvis man vil erhverve sig en kursgevinst. Det kan godt være, der er nogle mennesker, der vil det, mennesker, som siger: vi køber de ikke-blåstemplede obligationer; så har vi en chance for en kursgevinst, den skal beskattes, og hvis vi så er så uheldige, at der er et kursstab, får vi ikke fradrag for det. Det er ikke nogen særlig tillukkende forretning, men vi tror på, at det, folk vil gøre, hvis de gerne vil spare deres penge op, hvis de gerne vil investere i værdipapirer, er, at de køber de blåstemplede, for dér skal man ikke holde styr på noget som helst. Jeg ved ikke, om de vil blive forsynet med et blå stempel, men det er klart, at det i enhver kursliste vil stå angivet, hvilke obligationer der er tale om, og hvis man bare har købsdatoen, kan man finde ud af resten.

Må jeg i øvrigt takke for den tilslutning, der er kommet alle steder fra. Jeg erkender, at lovforslaget i sin formulering er vanskeligt, men nogle gange er det nødvendigt at formulere en lovtæst vanskeligt, for at loven i praksis kan fungere enkelt og simpelt, og det tror jeg at denne lovgivning vil.

Lykketoft (S):

Jeg kunne ikke rigtig finde ud af før, da hr. Thoft rykkede op imod de forreste rækker, om vi skulle fortsætte debatten nu eller i udvalget eller ved anden behandling, men da hr. Thoft er rykket op, kan jeg lige så godt give ham nogle enkelte bemærkninger at bi-

de på. Hr. Thoft talte om, at dette her var meget indviklet, og det knytter lidt an til noget af det, ministeren var inde på senest. Realiteten om blåstemplede og ikke-blåstemplede papirer er selvfølgelig den, at når man har en så brat grænse ved en bestemt størrelse i kursgevinstelementet, er der ikke nogen almindeligt skattepligtige, der i fremtiden vil erhverve ikke-blåstemplede obligationer og pantebreve, og derfor er det ikke særlig svært at holde rede på, det regulerer sig selv. Det kan godt være, det er lidt svært at formulere i paragraffer, hvad ministeren også var inde på, men det regulerer sig selv. Denne regel fungerer som en sorteringsmekanisme. Man får ikke et privat marked for den slags papirer. De vil gå til institutionerne, for hvem det er ligegyldigt, om en del af renten kaldes kursgevinst eller almindelig rente. Det er den ene bemærkning, jeg ville gøre til påstanden om, at dette her skulle være vanvittig kompliceret.

Den anden forenkling, der ligger i det, er i forholdet til spekulationsbegrebet, som jeg var inde på i min indledning. Hr. Thoft talte om ladeporten, der står åben. Nu er vi forhåbentlig enige om, hvor lille en del af det samlede obligations- og pantebrevsmarked vi taler om, ligesom vi er enige om, at vi indskrænker de muligheder, der har været, væsentligt; og den ladeport, der var tale om i hr. Thofts indlæg, var altså det, at man havde en minimumsrente, der kunne afvige op til et par procent fra markedsrenten. Det er jo ikke nogen voldsom ladeport. Man kan se i bemærkningerne til lovforslaget, hvor meget det betyder for afkastet, at der kan være en smal margen dér, men det er en vanvittig praktisk regel, har vi måttet erkende, hvortil kommer, at hele den obligationsmasse, der bliver udstedt i fremtiden, antagelig vil lægge sig tættere ved markedsrenten end den margen af hensyn til låntagerne, og det vil så også statsobligationerne. Derfor er der ikke tale om nogen ladeport, men om endnu et element i en praktiserbar udformning af dette at begrænse de skattefrie kursgevinster.

Hr. Thoft havde to argumenter for, at dette forslag, som ikke handler om nogen af delene, var et dårligt forslag. Det ene var, at der også var noget med aktieavancer, og det kunne være bedre. Det andet var, at der også var noget i forliget om, at store formueafkast